

[C. J. F. Sven.]

Det er muligvis Udtryk for en vis Elskværighed

Formanden: Fører det ikke lidt for langt bort fra Emnet?

C. J. F. Sven: Jeg skal befitte mig paa at holde mig saa strengt til Emnet som overhovedet muligt. Man siger ja til at komme til et saadant Møde, og man indlader sig i en Diskussion, som, netop i Kraft af, at Kongressen er saa stor som den er, ikke kan blive saglig. Hvis Ministeren havde kaldt til sig Bestyrelse, Repræsentantskab e. lign., havde der været Mulighed for at faa den saglige Drøftelse, som nu ganske aabenbart ikke kom i Stand. Jeg mener selvfølgelig ikke, at Ministeren ved det passerede har sat en Plet paa sin egen Ære, men den almindelige Højagtelse, den Egard, der bør vises den højtærede Minister i Kraft af, at han er Justitsminister, blev ved denne Lejlighed efter mit Skøn tilsidesat.

Det andet og sidste, jeg gerne vil sige, drejer sig om de Typebestemmelser, jeg talte om før. Den højtærede Justitsminister mente at kunne karakterisere mine Bemærkninger som noget slemt Agurkesalat. Ja, det er jo, som man opfatter dem. Nu er der den Pudsigheid ved det — det var maaske ogsaa deri, Vittigheden skulde bestaa —, at den paagældende Læge i sin Artikel om disse syntone og schizoide Typer begyndte med et Eksempel med Agurkesalat og viste, hvordan Folk ved deres Optræden, naar de skal have fat i noget Agurkesalat, afslører, om de hører til den ene eller den anden Type. I øvrigt har jeg intet som helst imod at acceptere den højtærede Justitsministers Udtalelse om, at det var noget slemt Agurkesalat. Det var netop det, jeg mente, den højtærede Ministers Forslag til Ændring af § 112 var, men jeg turde ikke sige det saa direkte som den højtærede Minister, og derfor ikklædte jeg mine Ord den noget snørklede Form.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg skal ikke fordybe mig i en Diskussion med det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) om Venstres oprindelige Principper, saa meget mindre som han i sine yngre Dage kun har kendt dem som Modstander og gennem historiske Studier og derfor har et noget formelt Forhold dertil. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at intet er farligere, ej heller for en Venstremand, end at fæste sig ved en Frase som „det kommunale Selvstyre“ og lade den være retningsgivende

for, hvad man vil tænke og mene om et praktisk Forslag som dette. Det kommunale Selvstyre har aldrig været det væsentlige, i alt Fald ikke ud over Landet, i Politioordningen. Naar det ærede Medlem siger, at dette Forslag først og fremmest betyder Centralisation, maa jeg sige, at jeg synes ikke, det er det, der karakteriserer det. Enhed i en Ordning for hele Landet er ikke det samme som Centralisation. Der staaar udtrykkeligt i § 114, at Politidirektøren i København og Politimestrene har den selvstændige Ledelse af Kredsenes Politi samt Ansvar for Udførelsen af det Politiet paahvilende Arbejde, og der ansættes desuden en Rigspolitichef, som er fælles for hele Landet. Dette er ikke Centralisation, men det er Enhed i Systemet.

Det ærede Medlem opstillede et Regnestykke over, hvor store Udgifterne pr. Indbygger hidtil har været i København, Provsbyerne og Landdistrikterne til Politiets Opgaver. Jeg har ikke Midler ved Haanden til at kunne kontrollere disse Tal og kan derfor heller ikke vurdere den Betydning, de har i Realiteten, men jeg ved, at den Ordning, der her gennemføres, vil medføre, at Amternes Udgifter til Politi vil blive formindsket med en 3—4 Mill. Kr., og disse Penge er hidtil blevet betalt af Grundejerne, men vil i Fremtiden blive betalt af Statens Indtægter, der, saadan som Skatteordningen er her i Landet, falder paa dem, der har Evne til at betale, og som kommer til at betale, enten fordi de har et stort Luksusforbrug eller har stor Formue eller Indtægt. Dette vil ud over Landet, ikke mindst i Landdistrikterne, føles som et meget betydeligt Fremskridt, som man vil vurdere langt højere end Frasen om det kommunale Selvstyre, hvordan man saa vender og drejer den, og dette er det afgørende med Hensyn til, hvorledes Befolkningen ud over Landet vil stille sig til Loven.

Det ærede Medlem var inde paa at tale om de Embeder, han i sin Tid nedlagde, med sin Forkærlighed for at nedlægge Embeder i Jylland og bevare ganske smaa Embeder paa Øerne, en Fremgangsmaade, som vi ingenlunde er det ærede Medlem taknemmelige for oppe i Jylland, og mente, at han derved havde sparet Staten for Udgifter. I visse Tilfælde nedlagde det ærede Medlem Embeder og flyttede om paa dem, uden at det havde andet til Følge end større Transportudgifter for Befolkningen og øgede Vanskeligheder ved at komme i Forbindelse med Retsembedsmændene. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem har høstet Tak for noget Sted.